

rustigen blik in zijn nog onverdonkerde oogen, denk ik telkens aan den Psalmregel:

„Mijn ziel . . .

Is in mij als een kind gespeend,
En heeft zich met Uw wil vereend.”

En zoo ontvangt hij ook, met dankbaren glimlach, soms met uitgestrekte handen, oude vrienden en vriendinnen, die afscheid van hem komen nemen. Schaarsch moeten die bezoeken zijn en kort, want a l l e s vermoeit hem nu, den vroeger onvermoeibaren. En zoo zien wij gaandeweg verdwijnen alle heerlijkheid, die van dit leven was. En wat blijft, is alleen Gods genade, die dit ziekbed omringt, en onzen lieven zieke en ons bekwaam maakt, om stil te wachten op het groote oogenblik, dat komende is, als God Zijn moegestreden strijder tot Zich zal nemen in Zijne heerlijkheid.

Die genade is Gods gave. Zij is óók een gebedsverhooring van de duizenden in den lande, die met ons medeleven. Wij weten het, en mijn Vader weet het ook. Het was mij eene behoefte, dit op den dag van heden te zeggen aan hen, die met ons *De Standaard* lezen.

WACHTENDE MET BLIJDSCAP.

Heerlijk voorrecht, te mogen wachten op het oogenblik dat komende is.

En dat oogenblik kwam, toen 't Gods tijd was, toen Hij, die de verten meet en de tijden telt, Zijn dienstknecht riep en hem stil en zonder pijn opnam in Zijn heerlijkheid.

Van die oogenblikken in het ziekenvertrek, die zoo rijk zijn voor den Christen, heeft niemand minder dan onze Idenburg getuigenis afgelegd.

Hij toch schreef zoo eenvoudig waar en schoon in *De Standaard* van dat rotsvaste geloof, dat verzekerd-zijn, dat noch dood, noch leven, noch iets anders ons kan scheiden van de liefde van Christus, dat ook het deel was van den man die duizenden geboeid had door zijn woord.

„Mij,” zoo schrijft de heer Idenburg in het nummer van 9 November, „mij viel 't voorrecht te beurt, hem gedurende de laatste maanden meermalen 's weeks, en gedurende de laatste weken schier dagelijks, te bezoeken. Ik heb dit geweldig sterke lichaam zien sloopen en zijne krachten geleidelijk zien verminderen. Ik heb hem gezien in oogenblikken dat het lichaam leed, en ook wel als zijn bewustzijn omfloerst scheen. Maar nimmer heb ik zijn geloof aangevochten gezien. Steeds vond ik hem gerust in zijn